

[Annette Just]

steren for hans redegørelse. Det er faktisk det, vi er her for, for at høre statsministeren komme med en redegørelse for, hvorledes regeringen vil angribe arbejdet med kommende direktiver, så der ikke sker en gentagelse af det forløb, der var i forbindelse med dette forslag om tilsætningsstoffer.

Når jeg starter med det, er det, fordi jeg flere gange i dagens debat har været i tvivl, om vi diskuterer »madsminkedirektivet«, eller om vi diskuterer, hvordan vi skal behandle direktiver fremover. Det var jo godt at vide, hvad der stod i forespørgslen, og det tror jeg at jeg vil prøve at holde mig til, nemlig: Hvad skal vi gøre fremover? For ellers skal vi have et billede af en lille sulfit eller et billede af, hvordan nitrat og nitrit ser ud, og det vil være fuldstændig urealistisk.

Næ, det, vi taler om, er, som hr. Ove Fich helt klart og tydeligt sagde, de 800 kommissionsforslag, der bliver fremlagt hvert år. Hvordan skal vi fremover sikre os, at de ikke pludselig bare er gledet igennem, uden at vi har opdaget, at der ligger et eller andet eksplosivt i dem? Om de 800 kommissionsforslag har et meget bredt flertal her i Folketinget sagt, at det er helt fint, at man bliver ved med at udvide Unionen på den måde. For det er reelt det, der er tale om. Man laver den mere og mere detaljeret; der er efterhånden så mange forslag, og masser af dem går igennem. Jeg vil også vædde på, at der er nogle af forslagene, der ikke går igennem. Men en uhyggelig stor del af disse forslag går igennem, og nu begynder man allerede – og i særdeleshed fra Socialdemokratiets side – at sige: Men det er jo en uoverkommelig opgave; vi må bare sidde og vente på, at der er nogle, der beslutter, hvilke af dem vi skal diskutere.

Det synes jeg er farligt. Jeg synes, det er uhyggelig farligt, hvis vi når dertil, at det er regeringen, der bestemmer, hvilke forslag vi skal behandle enten i folketingssalen, i Markedsudvalget eller i specialudvalgene. Jeg var ellers rimelig positiv, da statsministeren startede sin tale og kom ind på, hvilke tiltag der skulle til. Regeringen erkendte med statsministerens ord, at der var for dårlig kommunikation, at man skulle forenkle systemet og fremskynde proceduren for oversendelse af kommissionsforslag, og at man skulle sende dem ud til udvalgene i større udstrækning, end man

gør i dag – jeg ville mene, at vi skulle sende dem ud til alle de fagudvalg, vi har, men altså o.k., der kan da selvfølgelig ske rettelser – men jeg var meget positiv, indtil det pludselig gik op for mig, hvad det var, Socialdemokratiet ville. Man ville fra regeringens side sige: Men vi skal nok bestemme hvilke forslag. Så blev jeg meget bange, for så er der noget rivende galt i hele denne udvikling. Så kan vi lige så godt opgive at være en suveræn nation, og det mener jeg ikke vi skal gøre.

Det, vi skal gøre, er selvfølgelig at holde fast på, at vi har ens regler for alle forslag. Det må ikke afskrække os, at der kan komme op til 800 forslag, og det må ikke afskrække os, at vi måske godt kan se, at der er nogle af forslagene, som nok ikke bliver til noget. Vi skal have dem læst igennem; der skal være nogle politikere, der i det mindste har en lille smule hånd i hanken med, hvad det er, der sker i denne her Union. Vi skal have det hele forenklet, således at vi kan få det indre marked til at fungere.

Det er uhyggeligt at sidde og høre på en debat som den i dag, hvor markedsordførere for alle partier har været oppe på denne talerstol og tale – og jeg er lige ved at sige – side op og side ned eller spalte op og spalte ned i Folketingstidende; det er jo det, vi har gjort, uden at der er en eneste, der i virkeligheden har talt om, hvordan får vi det indre marked til at fungere. Er det ikke det, det drejer sig om? Er det ikke det, som alle disse kommissionsforslag i virkeligheden burde have som deres primære mål: at få det indre marked til at fungere? Jeg ved godt, hr. Peter Duetoft skal have ordet efter mig; jeg håber, han kommer ind på det indre marked, for det er og bliver det vigtigste.

Men som sagt, vi er enige med statsministeren, når han i sin redegørelse siger, at tingene skal frem i tide, de skal frem så tidligt, at vi kan advare, inden at de kommer i Europa-Parlamentet. Vi skal have god kontakt med vores parlamentarikere i Europa-Parlamentet, ligegyldigt hvilket parti de kommer fra. Dermed mener jeg også – og jeg håber, at statsministeren til sidst vil svare mig, om jeg har forstået statsministeren rigtigt – at det, regeringen lægger op til, er, at man sender disse notater til alle Danmarks repræsentanter, ligegyldigt hvilken farve, om jeg så må sige, de repræsenterer. Det er nemlig vigtigt, at man på den ene side har en politisk holdning, og på den anden